

Sodišče: Vrhovno sodišče

Oddelek: Kazenski oddelek

ECLI: ECLI:SI:VSRS:2000:I.IPS.143.98

Evidenčna številka: VS20845

Datum odločbe: 01.06.2000

Področje: KAZENSKO MATERIALNO PRAVO

Institut: kazniva dejanja zoper premoženje - goljufija

Zveza: KZ člen 217, 217/4.

Jedro

Ker je pravnomočno ugotovljeno, da je obsojenec s svojim ravnanjem zasledoval protipravno premoženjsko korist, ne pa zgolj škode, ki naj bi jo povzročil oškodovancem, ker so ti storili nekaj v škodo svojega premoženja, ni podlage za pravno opredelitev njegovega ravnanja po 4.odst. 217.čl. ZKP.

Izrek

Zahteva obsojenega S.V. za varstvo zakonitosti se zavrne kot neutemeljena.

Obrazložitev

Z uvodoma navedeno prvostopno sodbo je bil obsojeni S.V. spoznan za krivega nadaljevanega kaznivega dejanja goljufije po 2. in 1.

odstavku 217. člena KZ, nadaljevanega kaznivega dejanja davčne zatajitve po 2. in 1. odstavku 254. člena KZ in kaznivega dejanja krive ovadbe po 4. in 3. odstavku 288. člena KZ. Za kaznivo dejanje krive ovadbe po 3. odstavku 288. člena KZ je bila obsojencu izrečena denarna kazen šestdesetih dnevni zneskov, to je skupno 81.573,00 SIT, ki jo je dolžan plačati v roku treh mesecev po pravnomočnosti sodbe. Po določitvi posameznih kazni za kaznivo dejanje po 2.

odstavku 217. člena KZ in kaznivo dejanje po 2. odstavku 254. člena KZ je bila obsojencu izrečena po 2.

točki 2. odstavka in 1. odstavka 47. člena KZ enotna kazen štiri leta in osem mesecev zapora.

Pritožbeno sodišče je z uvodoma navedeno sodbo ob ugotovitvi pritožbi obsojenca in po uradni dolžnosti prvostopno sodbo spremenilo tako, da je iz razlogov 4. točke 357. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP) zavrnilo obtožbo za nadaljevano kaznivo dejanje davčne zatajitve po 2. in 1. odstavku 254. člena KZ in za kaznivo dejanje krive ovadbe po 4. in 3. odstavku 288. člena KZ, in sicer zaradi zastaranja kazenskega pregona. V odločbi o kazenski sankciji pa je prvostopno sodbo spremenilo tako, da je obsojencu za nadaljevano kaznivo dejanje goljufije po 2. in 1. odstavku 217. člena KZ izreklo kazen tri leta zapora. V izreku o odvzemu premoženjske koristi pa je pritožbeno sodišče naložilo obsojencu po 96. členu KZ plačilo zneska 207.213,00 SIT in 7.480,00 SIT. V ostalem je pritožbo obsojenca zavrnilo kot neutemeljeno in v nespremenjenih delih potrdilo sodbo sodišča prve stopnje.

Po podatkih obravnavane kazenske zadeve je obsojenec S.V. dne 9.6.1998 vložil na Vrhovno sodišče nepopolno vlogo, iz katere je bilo razbrati, da v zakonitem trimesečnem roku po prejemu drugostopne sodbe vlaga zahtevo za varstvo zakonitosti. Vlogo je Vrhovno sodišče dne 10.6.1998 odstopilo Okrožnemu sodišču v Kranju. Na poziv prvostopnega sodišča je obsojenec priporočeno po pošti 18.6.1998 ponovno Vrhovnemu sodišču poslal dopolnitev svoje vloge kot zahtevo za varstvo zakonitosti, ki je bila posredovana 23.6.1998 Okrožnemu sodišču v Kranju. K navedeni vlogi je obsojenec naslovil "odgovor" na Vrhovno sodišče kot dopolnilo k njegovim prvotnim vlogam, katerega je prejelo Vrhovno sodišče 3.7.1998; k tej vlogi je poslal še dodatno dopolnitev, datirano s 26.7.1998. Iz vseh navedenih vlog je razvidno, da obsojenec vlaga zahtevo za varstvo zakonitosti zaradi kršitve kazenskega zakona in zaradi kršitve določb kazenskega postopka po 3. točki 1. odstavka 420. člena ZKP, pa tudi zaradi zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja. Predlaga, da Vrhovno sodišče po "ponovni razpravi" spremeni sodbo pritožbenega sodišča tako, da mu izreče oprostilno sodbo, podrejeno pa da dovoli obnovo kazenskega postopka oziroma da mu kazen omili.

Vrhovni državni tožilec dr. Z.F. v odgovoru na zahtevo za varstvo zakonitosti predlaga, da Vrhovno sodišče vloženo zahtevo zavrne.

Navaja, da iz prvotne vloge in iz vseh naslednjih dopolnitev ni mogoče razbrati, katere kršitve obsojenec sploh uveljavlja. Videti je, da uveljavlja kršitve, glede katerih je že drugostopno sodišče odločilo v obsojenčevo korist, ko je prvostopno sodbo spremenilo tako, da je zavrnilo obtožbo glede dveh kaznivih dejanj, glede katerih je kazenski pregon medtem zastaral. V naslednji vlogi obsojenec uveljavlja nove dokaze v svojo korist, kar je nedopustno pri tem pravnem sredstvu, in nenatančno opredeljuje kršitve kazenskega postopka.

Zahteva za varstvo zakonitosti ni utemeljena.

Glede na to da je bila obsojencu vročena sodba pritožbenega sodišča 2.4.1998, nepopolno vlogo pa je vložil na Vrhovno sodišče v začetku junija in jo je prejelo Okrožno sodišče v Kranju 12.6.1998 v pristojni postopek, je šteti obsojenčevo vlogo z dopolnitvami kot zahtevo za varstvo zakonitosti, ki je bila vložena pravočasno.

Po določbi 2. odstavka 420. člena ZKP zahteve za varstvo zakonitosti ni mogoče vložiti zaradi zmotne ali nepopolne ugotovitve dejanskega stanja.

Kršitev kazenskega zakona, kot jo uveljavlja v svoji zahtevi obsojenec, naj bi bila v tem, da v celotni zadevi niso bile glede vseh kaznivih dejanj, ki se mu očitajo, uporabljene določbe Kazenskega zakonika o zastaranju

kazenskega pregona. Pri tem ne upošteva, da je pritožbeno sodišče zastaranje glede dveh kaznivih dejanj ob reševanju njegove pritožbe upoštevalo in po uradni dolžnosti v tem obsegu izdalo zavrnilno sodbo. Zastaranje kazenskega pregona za kaznivo dejanje goljufije po 2. odstavku 217. člena KZ pa v teku rednega sojenja še ni nastopilo. Za to kaznivo dejanje je zagrožena kazen od enega do osmih let zapor. Ob času storitve tega kaznivega dejanja je bila po 2. odstavku 171. člena Kazenskega zakona Republike Slovenije zagrožena kazen od enega do desetih let zapor. Glede na to, da je sedaj veljavni KZ v tem delu glede zagrožene kazenske sankcije milejši, je bil skladno s 3. členom veljavnega KZ uporabljen milejši zakon za storilca, to je veljavni KZ. Zastaranje kazenskega pregona po 3. točki 1. odstavka 111. člena KZ nastopi deset let od storitve kaznivega dejanja, za katero se sme po zakonu izreči zapor nad pet let. Po povedanem zastaranje kazenskega pregona ni nastopilo, zaradi česar obsojenec s svojo zahtevo glede kršitve kazenskega zakona ni mogel imeti uspeha. Tudi zatrjevana kršitev kazenskega zakona v zvezi s pravno opredelitvijo kaznivega dejanja goljufije, ko obsojenec predlaga pravno opredelitev po 3. in 4.

odstavku 217. člena KZ, ni podana. Z nadaljevanim kaznivim dejanjem goljufije povzročena premoženjska škoda v višini 5,893.153,00 SIT je predstavljala v času storitve, kot pravilno ugotavljata sodišči prve in druge stopnje, veliko premoženjsko škodo kot kvalifikatorni element po 2. odstavku 217. člena KZ, zato pravna opredelitev obsojenčevega dejanja po 3. odstavku 217. člena KZ ne pride v poštev. Prav tako ni podlage za pravno opredelitev obsojenčevega ravnanja po 4. odstavku 217. člena KZ, ko je ta, kot je pravnomočno ugotovljeno, zasledoval protipravno premoženjsko korist, ne pa zgolj škodo, ki naj bi jo povzročil oškodovancem, da so ti storili kaj v škodo svojega premoženja.

Zatrjevana kršitev določb kazenskega postopka, ki naj bi bila po mnenju vložnika zahteve v izostanku ovadb in poznejših odškodninskih zahtevkov oškodovancev, ne predstavlja ovire za vodenje kazenskega postopka, ker gre pri kaznivem dejanju po 2. odstavku 217. člena KZ za uradno pregonljivo kaznivo dejanje, ob nadaljni ugotovitvi, da so po podatkih spisa oškodovanci vlagali ovadbe sami ali pa so bila dejanja predmet odkrivanja kaznivih dejanj glede na dejavnost drugih državnih organov in organizacij, tako da tudi v tem pogledu vložnik s svojo zahtevo zaradi kršitve določb kazenskega postopka ni mogel imeti uspeha.

Glede na vse povedano je Vrhovno sodišče skladno z določbo 425. člena ZKP obsojenčevo zahtevo za varstvo zakonitosti zavrnilo kot neutemeljeno, ker je ugotovilo, da ni podana kršitev zakona, na katero se sklicuje vložnik v svoji zahtevi in ker je bila zahteva vložena zaradi zmotne ali nepopolne ugotovitve dejanskega stanja.

Datum zadnje spremembe: 22.08.2009